

gang til Dagsordenen — jeg formoder, at Ministeren kan modtage denne, vi har jo ikke faaet Besked derom, vi har ej heller faaet Lejlighed til at overveje den — vil jeg kun sige, at det, der ligger bag denne Dagsorden, efter min Opfattelse er i Strid med det Punkt, som jeg har sat særlig ind paa, nemlig den almindelige Opfattelse af dette Spørgsmaal. Derfor maa jeg fraraade, at man stemmer for den af det ærede Medlem Hr. Sundbo stillede Dagsorden.

Rode: Man siger, at man vil behandle en Sag sagligt, men foreslaar en Dagsorden og grupperer sig politisk. Jeg tror ikke, man tjener det Spørgsmaal, man har ønsket at faa drøftet, ved en saadan Fremgangsmaade. Det Forslag til en Dagsorden, som det ærede Medlem Hr. Sundbo har stillet, siger to Ting. For det første: Den Meddelelse, som den højtærede Indenrigsminister har givet angaaende Fortolkningen af de gældende Love, billiger vi. Og jeg gad vide, hvem der vil træde op imod, hvad Indenrigsministeren har fremført, thi hvert Ord, han siger om, hvorledes denne Lov er blevet fortolket af Venstres Indenrigsminister i 1913 og alle Indenrigsministre derefter, det ærede Medlem Hr. Kragh som Indenrigsminister og den nuværende højtærede Indenrigsminister selv, er til Punkt og Prikke rigtigt. Der er ikke et Ord deri, som nogen kan bestride. Det er det, den ene Sætning indeholder, at man billiger Ministerens Meddelelse angaaende Fortolkningen. Det andet, det ærede Medlem udtaler i denne Dagsorden, gaar ud paa, at man bifalder Ministerens Tilsagn om at ville overveje det fremdragne Spørgsmaal. Den højtærede Minister har sagt, at saadan er Loven, saadan er Tilstanden, saadan har Praksis været, men der kan jo være opstaaet Forhold, som man maa ændre, og det er jeg villig til at overveje. Men Spørgsmaalet er ikke saa lige at løbe til. Hvis man virkelig vilde have Forhandlingen om denne Sag ført til Ende som en saglig Forhandling om dette Spørgsmaal, vilde det første, der var sket, efter at det ærede Medlem Hr. Sundbo havde foreslaaet sin Dagsorden og Ministeren havde talt, have været, at Forespørgerne havde trukket deres Dagsorden tilbage og tiltraadt den Dagsorden, det ærede Medlem Hr. Sundbo havde fremsat, thi den indeholder intet, som de har dristet sig til at bestride, intet imod, hvad de har ønsket. Den fastslaar to Ting, som man skulde gaa ud fra, at dette Ting maatte komme til som Resultat af denne Forhandling.

I Stedet for grupperer man sig politisk. Og, ja, det forekommer mig, at hele den Maade, hvorpaa denne Sag er lagt an, taget op, er højst besynderlig, for ingen kunde vente, idet de højtærede Forespørgere traadte frem, at man vilde tilsigte en saadan Gruppering.

Alle de Love, som har været givet om Valg lige fra Landkommunalloven og Købstadkommunalloven gennem Loven af 1908 til Loven af 1924, er med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorledes Valgloven ser paa Skattebetalingsbestemmelserne, af al ønskelig Klarhed, af en saadan Klarhed, at der overhovedet ingen Tvivl kan opstaa og derfor heller slet ingen Tvivl har været nogen Sinde. Valgloven kræver, at Skatten skal være betalt indenfor et vist Tidsrum, nemlig det, hvori den vedkommende har boet saa længe i Kommunen, at han derigennem har faaet Valgret. Det staar med lysende Klarhed i hver eneste af de Sætninger, man har skrevet lige siden 1865. Ministeriets Praksis har derfor ogsaa været aldeles urokkelig. Det, der nu fremføres, er i Virkeligheden en Sammenblanding med en anden Ting: Spørgsmaalet om, hvorledes Kommunerne forvalter en helt anden Lov, nemlig den kommunale Skattelov, hvorledes de opkræver deres Skatter. Der er ved et rent Tilfælde opstaaet en Forbindelse mellem dette Spørgsmaal og Valgloven i rent formel Henseende, idet man i 1924 havde sendt den kommunale Skattelov til Landstinget paa det Tidspunkt, da man her behandlede Valgloven, og man vilde gerne — det siges udtrykkelig af Ordføreren i denne Sag — have det afgjort, og da den anden Lov ligger i Landstinget, ønsker man, at Bestemmelser angaaende Eftergivelsen af Skat, som jo slet ikke hører hjemme i Valgloven, alligevel drages med ind her. Saaledes siger det ærede Medlem Hr. Pinholt som Ordfører for Sagen. Altsaa: af den Grund, at den anden Lov er sendt til Landstinget, og man ønsker at faa disse Bestemmelser med, tager man dem med her. Spørgsmaalet drejer sig i Virkeligheden kun om denne ene Ting: Eftergivelse af Skat. Derved er Forbindelsen mellem Lovene fremkommet. Man indfører altsaa disse Regler i Valgloven, og de maa da selvfølgelig følges; ingen Kommune kan bryde disse Regler. Men saa opstaar der noget andet. Man siger: Ja, man kan altsaa godt lade være at betale Skat i 3 Aar og nøjes med at betale det fjerde. Tidligere havde man kun kunnet undlade at betale Skat i 2 Aar, medens man skulde betale for de 2 Aar, hvis man i det hele havde tænkt paa at indføre en saadan